

SARA STORM

Täti Tellervon
talo

Sara Storm

Täti Tellervon talo

SAGA Egmont

Täti Tellervon talo

Cover image: Midjourney

Copyright ©2024, 2025 Sara Storm and Saga Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788727313467

1st POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

1.

Marita nosti mutteripannun kuivauskaapista työpöydälle, mutta ei ryhtynyt vielä mittaamaan siihen espressojauhatusa, vaan alkoi valuttaa hanasta vettä muovikannuun ja siitä tavallisen kahvinkeitTIMEN vesisäiliöön. Mutteripannua piti vahtia, joten oli parempi hoitaa oman kahvin keittäminen ensin. Tuntui hölmöltä keittää kahdenlaista kahvia aamulla, kun juojia oli vain kaksi, mutta Asko ei antanut periksi: hänen oli kuulemma pakko saada kunnollista espressoa aamulla. Marita taas ei välittänyt siitä.

Askon mutteripannu teki kerralla kaksi pikkuriikkistä kupposta mustaa ja väkevää sumppia, joka oli kuin pihkaisista kannoista uutettua tervaa. Marita halusi juoda isosta mukista oikein hyvää maitokahvia – sellaista, että kuumensi maidon etukäteen pienessä kattilassa. Silloin kahvi oli kuumaa, vaikka maitoa laittoi kolmasosan mukin tilavuudesta. Sellaisen kahvin ääressä pystyi nauttimaan kiireettömästä aamusta pitkän kaavan mukaan. Pystyi lukemaan lehteä pitkän aikaa ja kuuntelemaan taustalla radiota.

Marita napsautti keittimen päälle ja mittasi sitten mutteri-pannuun hienoksi jauhetun kahvin ja veden. Hän nosti pienen pannun hellan levyille ja napsautti sen päälle. Nyt ei sitten saanut hievahtaakaan, tai katala pannu turauttaisi pikimustat liemet hellalle. Sitäkin oli sattunut. Hellan putsaamista jos jotakin Marita inhosi.

Kahvinkeitin korisi, Marita haukotteli. Asunnon yläkerrasta kuului askelten töminää, sitten sähköistä surinaa – Asko ajoi parتاansa kylpyhuoneessa. Viimeisiä kertoja, ennen kuin se revitään auki, Marita huomasi ajattelevansa.

Putkiremontti harmitti häntä monestakin syystä. Yksi syy oli se, että remonttimiehet pistäisivät palasiksi aivan käyttökelpoisen ja lisäksi kauniin ja siistin kylpyhuoneen. Sen oli asunnon edellinen omistaja uusinnut, eikä se ollut Maritan käytössä kulunut nimeksikään. Järkyttävää tuhlausta, Marita ajatteli ja ihmetteli, kun pannusta ei vielä kukaan kuulunut pihinää.

Oli turhauttavaa seisoskella lieden vieressä tumput suorana. Lehti ja sämpylät odottivat jo pöydässä, olisi hänkin voinut mennä sinne. Mutta ei, kun piti jälleen kerran päivystää Askon espressoa, jota mies sitten joisi tärkeänä ja ihmettelisi Maritan runsasmaitoista kahvia. Tuotahan kadehtisi vasikkakin, oli mies kerran kehdannut lohkaista. Ilkeys oli tarttunut Maritaan, joka oli huomauttanut, että pieni espressokuppi näytti Askon isoissa kou- rissa siltä kuin mies olisi käynyt jonkun lapsiparan nukkekodissa varkaissa.

Tänä aamuna ei mitään ilkeitä puheita, Marita päätti ja vaihtoi jalkaa. Tänä aamuna istuttaisiin kaikessa rauhassa nauttimassa kahvista, ruperteltaisiin päivän uutisaiheista ja –

Sitten alkoi piristä, ja Marita hätkähti. Kuka kumma soitti heti aamulla? Jos soittaja ei ollut puhelinmyyjä, vaan joku tuttu, niin

sitten hänellä oli oikeaa asiaa, eikä pelkkää kuulumisten kyselyä, Marita päätteli ja riensi ruokapöydällä olevan kännykkänsä luo hiukan levottomana. Hänen kokemuksensa mukaan oikeat asiat tuppasivat usein olemaan huonoja asioita.

Numero oli tuntematon, joten hän vastasi nimellään.

– Onko se Marita Jokinen? virallisen kuuloinen naisääni kysyi.

– Kyllä vain.

– Oletteko Marita Jokinen, jonka edesmennyt äiti oli Tuulikki Jokinen, omaa sukua Taskela? nainen jatkoi kyselyään.

– Juu, Marita myönsi ja ihmetteli mielessään, oliko jotain äidin asioita vielä selvittämättä. Johan tämän kuolemasta oli melkein neljä vuotta aikaa.

– Asia koskee Tuulikki Jokisen sisarta Tellervo Taskelaa, nainen sanoi ja esitteli itsensä. Marita säikähti niin, että unohti nimen saman tien, sillä nainen sanoi olevansa poliisi.

– Poliisi, Marita henkäisi. – Mitä on tapahtunut? Onko Tellervolle sattunut jotain?

– Ikävä velvollisuuteni on kertoa teille, että Tellervo Taskela on menehtynyt eilen sairaalassa. Otan osaa.

– Ai, Marita henkäisi. – Voi. Kiitos. Siis osanotosta. Ja tiedosta. Me emme ole viime vuosina oikein olleet tekemisissä...

– Me emme löytäneet Tellervo Taskelalle lähempiä omaisia, poliisi sanoi. – Löysimme teidät ja sisarenne Hannele Kytölän.

– Joo, me varmaan olemmekin lähimmät. Tellervo oli naimaton ja lapseton ihminen. Minä ilmoitan sisarelleeni... Maritaa oli alkanut heikottaa. Hän istui tuolille ja puristi kännykkää korvalaan. Poliisi varmisti vielä, että Marita tiesi, mistä sairaalasta oli ollut puhe. Sinne sitten seuraavaksi yhteys, hän neuvoi.

– Aivan, Marita sanoi. – Kiitos.

Puhelun loputtua tulivat kyyneleet, ne tulvivat silmiin suurina

ja suolaisina ja vierivät saman tien poskille. Tellervo oli nyt poissa! Ei Marita edes osannut sanoa, koska olisi viimeksi ajatellut tätiään, mutta tieto vihlaisti silti kipeästi. Nyt ei voinut edes miettiä, että pitäisikö yrittää tavata tai soittaa. Se mahdollisuus oli lopullisesti poissa, niin kuin tätikin. Marita riisui silmälasinsa ja pyyhki silmänalusiaan talouspaperiin. Keittiöstä kuului pihinää ja portaikosta töminää.

– Oletko sinä taas päästänyt mutteripannun kuohumaan liedelle? Ja sitten itkeä vullotat siinä, ihan niin kuin se joutaisi! Eikö kannattaisi vain siivota tekemänsä sotku, Asko motkotti.

– Lopeta! Minun tätini on kuollut, Marita parahti.

– Täti, mikä ihmeen täti, Asko ihmetteli, aivan kuin olisi alle puolen vuoden tuttavuuden jälkeen ollut hyvinkin perillä kaikista Maritan sukulaisista.

– Mitä sinä tuollaisia kyselet? Marita tiuskaisi. – Ihmisillä on tätejä! Kun kuulee poismenosta, eikö kuuluisi esittää surunvalittelua? Siivoa itse, minä menen soittamaan siskolleni!

Hän sieppasi kännykän takaisin käteensä ja siirtyi vuorostaan yläkertaan. Asko jäi keittiöön yrmeän näköisenä, mutisi sentään Maritan perään jonkinlaista osanottoa.

Hannele vastasi puhelimeensa hengästyneenä.

– Jos ei ole oikein kiireellinen asia, niin soitellaanko vartin päästä uudelleen? hän kysyi ensi sanoikseen. – Toivo myöhästyi bussista, joten minä olen kускаamassa häntä kouluun!

– Tellervo on kuollut, Marita töksäytti. – Mutta puhutaan tästä rauhassa. Soita minulle kun vapaudut.

Pikkusisko kuulosti hämmästyneeltä, mutta lupasi toimia niin. Sitten hän lopetti puhelun ja lähti autoilemaan, viemään koulubussista jäänyttä teiniä opinahjoonsa.

Hannele, itse lapseton ihminen, eli vähän vaille kuusikymppisenä ruuhkavuosia. Hän oli muutama vuosi sitten rakastunut Mattiin, joka oli leski ja neljän lapsen yksinhuoltaja. Vasta vanhin lapsista oli viime vuonna muuttanut omilleen. Hannele hyysäsi edelleen kolmea teiniä, joista yläkouluikäinen Toivo oli nuorin. Hän touhotti vanhempainilloista ja mopokorteista ja kaikesta sellaisesta, mikä Maritan mielestä tuntui jo kovin kaukaiselta. Hänen ainut lapsensa oli ollut omillaan jo vuosikaupalla. Kohta saat-taisi viimein tulla lapsenlapsiakin, sillä tytär ainakin suunnitteli kesähäitä.

Marita tajusi ajattelevansa, että nyt Anniinan ei ainakaan tarvinnut miettiä, kutsuisiko hän häihinsä isotätinsä vaiko ei. Hän huokaisi ja lähti alakertaan, jossa Asko oli siivonnut hellan ja mitaili kahvijauhetta mutteripannuun.

– Niin, ihan yllättäenkö se isotätisi meni? mies availi keskustelua.

– Minä en itse asiassa tiedä yhtään, millainen Tellervon terveys on viime aikoina ollut, Marita tunnusti. – Siitä on monta vuotta, kun olen nähnyt hänet viimeksi. Hän ei tullut äidin, siis oman siskonsa, hautajaisiinakaan. Voihan olla, että hänellä oli jo silloin jotain terveysongelmia.

Hän ei halunnut Askolle puhua siitä, minkä arveli oikeasti taustalla olevan: äidin ja Tellervon välirikon. Siskosten välit olivat viilenneet niin, että Anniinan ylioppilasjuhliissa – joko niistäkin ensi kesänä tulisi 15 vuotta aikaa, hyvänen aika – he eivät olleet vaihtaneet sanaakaan. Marita oli ollut näkevinään, että Tellervo oli varovasti hakenut siskonsa katsetta toiselta puolelta huonetta, mutta äiti ei ollut lientynyt, ei ollut taipunut millin vertaa.

– Tekö Hannelen kanssa sitten järjestätte hautajaiset ja muut? Asko kysyi.

– Niin, me kai, Marita myönsi. – Kun ei muitakaan ole.

Ei tosiaan ollut. Äidillä ja Tellervolla oli ollut velikin, mutta tämä oli menehtynyt jo nuorena miehenä rekkaonnettomuudessa, eikä ollut ehtinyt perustaa perhettä. Maritalla oli enostaan vain muutama, hatara muistikuva ja haalistuneita valokuvia äidiltä perityssä albumissa.

Nyt he olivat sitten kaikki poissa, koko sisarussarja. Se tuntui haikealta.

Marita oli juuri saanut kahvia ja lämmitettyä maitoa mukiinsa, kun Hannele soitti. Hän otti kahvin ja lähti puhelimen kanssa yläkertaan.

– Mihin Tellervo kuoli? Koska? Missä? sisko alkoi heti paikalla tentata.

– Ei minulle kerrottu kuolinsyytä –

– Miksei muka kerrottu? Sehän on ihan älytöntä! Hannele väitti ja kuulosti jotenkin ärhäkältä.

– En tiedä. Kai ne sairaalassa sitten kertovat. Minulle poliisi sanoi vain, että sairaalassa kuoli. Joko hän oli siellä pitempään tai sitten oli vasta viety. Sairaus tai sairauskohtaus. Jos hän olisi kuollut jossain onnettomuudessa, niin kai poliisi olisi siitä maininnut, Marita järkeili.

– Miten vanha Tellervo nyt olikaan? Montako vuotta hän oli äitiä nuorempi?

– Kolme vuotta heillä oli ikäeroa. Äiti olisi täyttänyt kesäkuussa 86 vuotta.

– Tellervo ei sitten tainnut tasavuosiaan isosti juhlia, Hannele arveli.

– Tai sitten juhli, mutta ilman meitä, Marita huomautti.

Linjalle tuli hetkeksi hiljaista. Luultavasti molemmat ajattelivat samaa asiaa: sitä, etteivät tienneet tätinsä elämästä oikeastaan

mitään, vaikka tämä oli edelleen asunut naapurikaupungissa, ainakin päätellen siitä, että oli kuollut siellä sairaalassa. Tellervo oli kuulunut kiinteästi perhepiiriin heidän lapsuudessaan ja ollut sukujuhlien vakiokalustoa myöhemminkin – aina siihen saakka, kun sisarukset olivat riitaantuneet.

– Mitäs nyt sitten? Hannele kysyi.

– Kai sinne sairaalaan voisi lähteä ihan paikan päälle, Marita arveli. – Minä voin ajaa kyllä. Sinä et varmaan ehdi?

– Kyllä minä oikeastaan ehdin, minulla on vapaapäivä. Olin kyllä aikonut tehdä suursiivouksen talossa, mutta täytyyhän tämän asian hoitaminen laittaa edelle, Hannele sanoi. – Koska lähdetään?

– Minä olen valmis puolen tunnin sisällä, Marita lupasi.

– Voidaan mennä minun autollani, Hannele tarjoutui. – Tulenko hakemaan sinut?

– No tehdään niin.

Marita palasi alakertaan. Espressoaan nauttiva Asko helpottui silminnähden kuullessaan, että Marita oli lähdössä sairaalaan Hannelen kanssa, eikä edes yrittänyt kysellä häntä mukaansa. Maritaa hiukan ärsytti – eikö tällaisella hetkellä ollut tapana kysyä, että voiko jotenkin auttaa. Sen sijaan mies vain tuumasi, että taitaa kysyä paria tuttuaan jonnekin tasokkaaseen paikkaan lounaalle ja vaihtamaan kuulumisia.

– No, mukavaa lounastapaamista sitten, Marita toivotti hiukan kitkerällä äänellä. Asko ei sitä huomannut, vaan kiitti.

Marita joi kahvinsa loppuun ja vei mukan tiskipöydälle. Kahvi ei ollut maistunut lainkaan yhtä hyvältä kuin hitaasti nautiskeltuna.

– Aja nyt vähän hiljempaa, Marita toivoi. – Tie voi olla liukas, eikä meillä ole mikään kiire.

Hänen mielestään Hannele posotti valtatietä hirveää kyytiä, oli jo ohittanutkin pari autoa.

– Tämä on suolattu, Hannele sanoi, mutta hölläsi hiukan kaa-sua. – Siinä sinä olet kyllä oikeassa, ettei meillä Tellervo-tädin takia ole kiire. Hän ei karkaa enää mihinkään.

Marita nielaisi. Alakulo oli ottanut hänestä otteen, joka tuntui vain tiukkenevan joka hetki. Hän oli tälle reissulle valmistautuessaan ajatellut tätiään, käynyt läpi muistojaan Tellervosta. Niitä oli paljon, varsinkin lapsuudesta. Tellervo oli viettänyt aikaa heidän kanssaan kesämökillä, hän oli ollut Hannelen ja Maritan lapsenvahtina lukemattomat kerrat. Tellervo oli vienyt heidät kesällä junalla Helsinkiin, käyttänyt Linnanmäellä ja Korkeasaarella. Myöhemmin, kun Marita oli ollut jo aikuinen, oli Tellervo muuttanut Ruotsiin töihin yli kymmeneksi vuodeksi. Silloin häntä oli nähnyt harvemmin. Kun hän oli muuttanut takaisin Suomeen, hän oli palannut perhepiiriin. Kunnes...

– Mitä heille oikein tapahtui? Marita kysyi. – Äidille ja Tellervolle?

Hannele rypisti otsaansa. Marita katsoi ratin takana istuvaa pikkusiskoaan ja ajatteli jälleen, että Hannele muistutti piirteiltään paljon äitiä – ja Tellervoa. Hänellä oli nukkemaisen leveät kasvot, pieni pyöreä nykerönenä, isot silmät ja hymykuopat. Hannelen kasvot olivat kuin elävä muisto äidistä ja Tellervosta. Marita sitä vastoin oli aina saanut kuulla olevansa isänsä näköinen, ja niin se oli – hänellä oli Jokisen suvun kaidat kasvot ja korkea konkkanenä. Aatelisnenäksi sitä oli hänen entinen aviomiehensä, Anniinan isä, vitsillä nimitellyt.

– Äidin mielestä Tellervo oli laiminlyönyt mummoa ja pap-

Uudet tuulet puhaltavat

Kun Maritan Tellervo-täti kuolee, hän ryhtyy sisarensa kanssa järjestelemään tämän asioita. Pian Marita oppii tädistään yhden jos toisenkin uuden asian, ja huomaa myös perineensä Tellervolta jääneen talon. Talon, jossa asuu valmiiksi ties kuinka monta ihmistä!

Eläkeikäinen Marita joutuu melkoiseen pyörytykseen kommuunimaisen asuinratkaisun keskellä, mutta vähitellen talon taika vie mukanaan. Eikä häitää yhtään, että eräs sen asukas saa Maritan vatsanpohjassa lepattamaan...

Nimimerkki **Sara Storm** on helsinkiläinen vapaa toimittaja ja kirjoittaja. Hän puolustaa intohimoisesti onnellisia loppuja ja sekoaa hetkeksi aina nähdessään koiranpennun tai bébé-leivoksen.